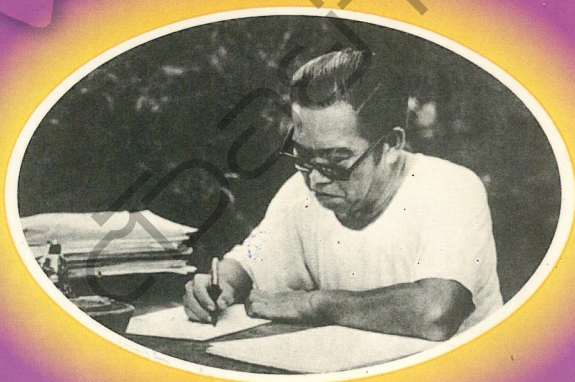

รวมวรรณกรรมรักอบตะ
แต่วิไลฉายาณรักของ

อึ้งออร

เจ้าของสมญา

"ปลายปากกาขไลนน้ำผึ้ง"

เล่ม ๑

แด่วิทยุณยานรักของ

อิงอร

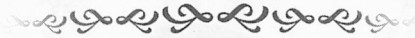
ภาคหนึ่ง

รวมวรรณกรรมรักอมตะ เข้าของสมญา

“ปดายปากกาขไดมน้ำผึ้ง”

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ขอเสนอ อมตนิยายอันแสนหวานของนักประพันธ์ผู้ซึ่งรจนาด้วยปากกาชุบน้ำผึ้ง เรื่องของอิงอร นอกจากจะแสดงลักษณะเด่น โดยการใช้สำนวนเปรียบเทียบอ่อนหวานล้าลึกพิสดารแล้ว เนื้อเรื่องก็ยังสนุกสนานชวนติดตามและสอดแทรกแง่คิดในเรื่องเกี่ยวกับความรัก ซึ่งถึงแม้จะเป็นงานเขียนที่ล่วงมาถึง ๖๐ กว่าปีแล้ว ก็ยังเป็นแง่คิดที่ใช้ได้จนถึงปัจจุบัน

สำนักพิมพ์ได้คัดเลือกงานเขียนบางชิ้นของอิงอรมารวมพิมพ์เป็นเล่มโดยให้ชื่อใหม่ว่า “*दैวัญญวณรักของอิงอร*” เพราะแต่ละเรื่องที่น่ามารวบรวมล้วนเป็นเรื่องของความรักอันผูกพันลึกซึ้งทั้งสิ้น จึงเข้าใจว่าจิตวิญญาณของท่านผู้เขียนน่าจะบูชาและมั่นคงในความรักเป็นแน่แท้

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ The Knowledge Center

รู้จักอิงอร

อิงอร หรือ ศักดิ์เกษม หุตาคม เกิดเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2461 ที่ตำบลบ่อพลับ เกาะยอ จังหวัดสงขลา อาศัยอยู่กับแม่และยายมาตั้งแต่เด็ก ได้รับการศึกษาขั้นต้นที่ โรงเรียนวัดมณีนิมิต (วัดยายสีจันทร์) จบชั้นมัธยมปลายที่ โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา ระหว่างเรียนอยู่ชั้นมัธยม ปีที่ 5-6 ได้มีกิจกรรมอย่างหนึ่งซึ่งเจ้าตัวมิได้ล่วงรู้เลยว่ามันคือ

ก้าวแรกที่ผลักดันชีวิตให้เข้ามาเดินบนถนนหนังสือ นั่นก็คือ การทำหนังสือเป็นรูปเล่มด้วยตัวเองทั้งหมด นับตั้งแต่เขียนเรื่อง แต่งเรื่อง เขียนรูป ลอกรูป และตั้งชื่อหนังสือนี้ว่า **วិถวาร์ บันเทิงศาสตร์** จากนั้นก็แจกจ่ายให้เพื่อนๆ ยืมอ่าน เรื่องที่ นำมาเขียนก็เลียนแบบเรื่องของนักประพันธ์ที่เขาชอบอ่าน เป็น เกร็ดพงศาวดารจีนบ้าง ฝรั่งเศส ไทยบ้าง รูปที่เขียนเป็นหน้าปก และประกอบเรื่องก็ลอกมาจากฝีมือของเฉลิมวุฒิที่เขาชื่นชอบ อีกเช่นกัน หนังสือที่เขียนประจำยุคนั้นไปไม่ได้มีเพียงฉบับเดียว ชั้นเรียนหนึ่งๆ จะมีหลายฉบับแข่งขันกันในตัว เป็นรายเดือน บ้าง รายสัปดาห์บ้าง รายสะดวกบ้าง สุดแต่กำลังทุนทรัพย์ของ เจ้าของ **วิถวาร์บันเทิงศาสตร์** มิได้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น แต่ ยังไปถึงมือครูแหว นิลพยัคฆ์ อาจารย์พิเศษภาควิชาภาษาไทยซึ่งทำหน้าที่เป็นอาจารย์บรรณารักษ์ ประจำห้องสมุดของ โรงเรียนในขณะนั้น ทำให้ศักดิ์เกษมได้รับการแต่งตั้งให้เป็น ผู้ช่วยบรรณารักษ์ และนี่คือช่วงโอกาสแห่งชีวิตที่ทำให้เขามีเวลา อ่านหนังสือต่างๆ มากมาย และเนื่องจากศักดิ์เกษมถือกำเนิด มาจากครอบครัวที่ยากจน เงินทองที่ได้มามีจำกัด เขาจึงจำเป็นต้องเก็บเงินค่าอาหารกลางวันสะสมไว้เป็นค่าเล่าเรียน โดยใช้ การทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยบรรณารักษ์ มาเป็นข้ออ้างถึงเหตุที่ ตนไม่ค่อยลงไปกินอาหารกลางวันเช่นคนอื่นๆ เขาใช้เวลาช่วงนั้น หมดไปกับการอ่านหนังสือนานาชนิดในห้องสมุด

ศักดิ์เกษมเดินทางเข้าสู่พระนครเพื่อศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองพร้อมกับการทำงานที่กรมโยธาเทศบาลไปด้วย ทำได้ 6 เดือนเศษจึงแอบไปสอบแข่งขันข้าราชการสามัญชั้นจัตวาอันดับ 4 และได้บรรจุเข้าทำงานในกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ (ปัจจุบันคือกระทรวงศึกษาธิการ)

ในสมัยนั้นกระทรวงธรรมการอุดมไปด้วยนัก - ประพันธ์ และจิตรกรอันลือชื่อเป็นต้นว่า **นาคะประทีป, นาย - ดำราณ เมืองใต้, สด ภูมระโรหิต, วรรณสิทธิ** และ **เหม เวชกร** เพื่อนร่วมแผนกรวมทั้งตัวเขาเองจึงได้รวบรวมผลงานที่พิมพ์ออกมา ทั้งได้เรื่องและไม่ได้เรื่องนั้นมารวมเย็บเล่มและส่งอ่านกันเป็นการผ่อนคลายความเคร่งเครียด จนกลายเป็นกำเนิดหนังสือพิมพ์ตัวพิมพ์ดีดประจำกระทรวงขึ้นมา มีชื่อว่า **ริ้วอักษร** จากนั้น จึงถูกส่งเผยแพร่ต่อ ๆ กันไป จากมือหนึ่งสู่อีกมือหนึ่งจากในแผนกออกนอกแผนก นอกกอง นอกกรมไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งริ้วอักษรออกมาถึงเล่มที่ 4 พลโทประยูร ภมรมนตรี ท่านรัฐมนตรีกระทรวงธรรมการรู้เรื่องเข้า **ริ้วอักษร** ก็ถึงกาล - อวสาน เพราะท่านไม่ใช่คนช่างเล่นเหมือนกลุ่มผู้จัดทำ ชาว - คณรี้วอักษรจึงเขียนส่งไปลงหนังสือพิมพ์ซึ่งตีพิมพ์สู่สายตาสาธารณชนจริงๆ

นักเขียนอีกท่านที่ศักดิ์เกษมนิยมชื่นชอบมากเป็นพิเศษ

คือ **ยาขอบ** หรือ **โชติ แพร่พันธุ์** เมื่อคัดัดเกษมได้อ่าน **สินในหมึก** ของ ยาขอบแล้วก็เกิดความรู้สึกดีมีค่า กับความไพเราะ เพราะพริ้งของภาษาจึงเขียนจดหมายไปชื่นชมยาขอบ โดยใช้ชื่อว่า **อิงอร** ซึ่งเป็นชื่อนางเอกในเรื่องที่ตนเป็นผู้เขียน เมื่อครั้งทำหนังสือรวิอักษร คัดัดเกษมเคยกล่าวถึงความหมายของนามปากกาว่า **“อิงผู้หญิง พจนานุกรมก็แปลว่า ดีใจ รู้สึก รากศัพท์มาจากเขมร ไปพลิกดูทีหลัง แต่แต่งขึ้นมาเองเพราะรู้สึกว่ามันหวานเหมาะสำหรับชื่อนางเอกนวนิยายเรื่องนี้”**

คัดัดเกษมก้าวเข้ามาเป็นนักเขียนอย่างจริงจังครั้งแรกเมื่อ **ศรีบูรพา** หรือ **กุหลาบ สายประดิษฐ์** เขียนตอบจดหมายของอิงอรลงตีพิมพ์ใน **หนังสือประชามิตร-สุภาพบุรุษ** และชมเชยการเขียนหนังสือของอิงอรว่ามีทำที่ว่าเป็นนักประพันธ์ได้ในอนาคต คัดัดเกษมจึงปิดฝุ่นเรื่องสั้น **สิ่งที่เหลือ** ที่ตนเขียนไว้ในรวิอักษรส่งไปให้ศรีบูรพา โดยใช้นามปากกา **อิงอร** ปรากฏว่าสิ่งที่เหลือได้รับการตีพิมพ์ที่ **ประชามิตร-สุภาพบุรุษ** ทันทีสร้างความอิมเอบใจให้เขาเป็นอย่างยิ่ง

สัปดาห์ต่อมา **ประชามิตร-สุภาพบุรุษ** ฉบับวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2486 **เชอลิน ฉันทสุญทุกๆ สิ่ง สัตยญาจำ** ของอิงอรเป็นเรื่องที่สอง ฉบับวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2486 ตีพิมพ์ **นิทรา-สายัณห์** เป็นเรื่องที่สาม และเป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นอกจากนี้ก็ยังมีเรื่อง **ชากรักที่ยังหายใจ** ที่ได้รับ

การตีพิมพ์เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 จากเรื่องแรก
จนมาถึงเรื่องที่ 10 รวมเป็นเวลา 2 ปีเศษที่ชื่อ อิงอรปรากฏ
บนถนนหนังสือ

เวลาต่อมา **นิทรา-สายัณห์** ได้ถูกนำไปขายให้ยาว
ขึ้นเพื่อทำการตีพิมพ์เป็นเล่มครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2488 **นิทรา-
สายัณห์** ได้รับ การต้อนรับจากบรรดานักอ่านอย่างอบอุ่น และ
ยังเป็นที่ยอมรับในหมู่นักเขียนร่วมสมัย ผลงานจากความคิด
ความฝันอารมณ์รักโรแมนติกที่ได้รับการตีพิมพ์สู่บรรณพิภพนั้น
ทำให้ชื่อเสียงของอิงอรกระจายไปทุกมุมเมือง ถ้อยคารม
อันเสน่ห์พร้อมกับคำบรรยายอันวิไลพิจิตรทำให้เขาได้รับสมญา
ว่าเป็น **นักประพันธ์ปลายปากกาขลุ่ยน้ำผึ้ง**

ผลงานของอิงอรหลายต่อหลายเล่มได้รับการถ่ายทอด
ออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น **ธนูทอง**ที่กำลังเป็นนวนิยายโด่งดัง
ในขณะนั้นก็ถูกจัดทำเป็นละครเวที โดยคณะละครเทพศิลป์
ของคุณหญิงน้อมจิตร อรรถไกรวัลลภที่ เปิดฉากแสดงครั้งแรกที่
ศาลาเฉลิมนครในราว พ.ศ. 2490 ประสบความสำเร็จด้วย
การทำรายได้สูงถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท หลังจากนั้นธนูทอง
จึงย้ายไปแสดงต่อที่เวทีศรีเยาวราช เพื่อสนองความต้องการ
ของผู้ชมอีก และสามารถสร้างประวัติศาสตร์ให้กับวงการละคร
โดยสร้างรายได้สูงที่สุดถึงหนึ่งล้านบาทที่ศาลาเฉลิมไทย นับตั้งแต่
นั้นมา นวนิยายโคกสะเทือนใจของอิงอรจึงปรากฏต่อสายตา

ผู้ชมบนเวทีละครอย่างไม่ขาดสายอาทิ นิทรา-สายัณห์, บุหงทอง, ช้องนาง, เวียงฟ้า, โลงทอง, ดรรชนีนาง, ราชันย์ผู้พิชิต, ริมฝั่ง เนรัญชลา, กลิ่นยี่โถแดง และ เกียรติศักดิ์ทหารเสือ นาม **อิงอร** กลายเป็นสัญลักษณ์ประกันคุณภาพของเรื่องราวที่ดำเนินอยู่บนเวทีละครสมัยนั้น

ต่อมายุคของละครเวทีซบเซาลงเมื่อความเคลื่อนไหวของ จอภาพยนตร์เข้ามาแทนที่ บทประพันธ์ของอิงอรจึงได้ถ่ายทอดลงบนแผ่นฟิล์มหลายต่อหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็น นิทรา - สายัณห์ ซึ่งสร้างโดยบริษัทบูรพาฟิล์มภาพยนตร์ สูดฟ้าฟ้า, น้ำผึ้งพระจันทร์, ดอกอ้อจากสงขลา ฯลฯ และเมื่อสื่อโทรทัศน์เข้ามามีบทบาท เรื่องราวจากจินตนาการของอิงอรก็ได้รับการถ่ายทอดเป็นละครโทรทัศน์ เช่น เสือเก่า, เกียรติศักดิ์ทหารเสือ, มาลัยสยมพร ฯลฯ

ศักดิ์เกษม หุตาคม คลุกคลีอยู่กับวงการหนังสื่อวงการบันเทิงโลกมาอย่างยาวนานและประสบความสำเร็จในทุกๆ ด้านอย่างน่าชื่นชม

ในแง่ชีวิตครอบครัว **ศักดิ์เกษม หุตาคม** สมรสกับ **คุณเยาวนิจ หุตาคม (เสวตศิลา)** มีบุตรธิดาด้วยกัน 4 คน คือ ศศิธรณ์, สันติธร, กรวิก และณิสร

ศักดิ์เกษมรับราชการเรื่อยมาจนถึงเกษียณอายุเมื่อ พ.ศ. 2522 ตำแหน่งสุดท้ายในชีวิตราชการคือผู้ช่วยผู้อำนวยการ

กองสงเคราะห์ชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ หลังเกษียณเขาได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจการเมืองลงในคอลัมน์ **วัน - เวลา** และเขียนนิพากษ์วิจารณ์วงการบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นละคร ภาพยนตร์ ตลอดจนวรรณกรรมต่างๆ ตีพิมพ์ในคอลัมน์ **พระอาทิตย์ชิงดวง** ให้กับหนังสือพิมพ์ **สยามรัฐรายวัน** เป็นประจำสม่ำเสมอมาหลายปี จนกระทั่งเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐในปี พ.ศ. 2529 คอลัมน์ทั้งสองของอิงอรจึงต้องยุติลง

อิงอรใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุขอยู่กับต้นไม้และนกหลายสิบตัวในบริเวณบ้านที่ซอย 101/1 ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร และได้สิ้นชีวิตลงด้วยโรคหัวใจเมื่อคืนวันอาทิตย์ที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2529 ด้วยวัย 68 ปี

นามปากกา อิงอร เปรียบประดุจอัจฉริยภาพที่ประดับวงการวรรณกรรมไทย ด้วยฝีมือการประพันธ์ที่หาใครเทียมยาก และผลงานของอิงอรยังสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้อ่านที่ปรารถนาจะเป็นนักเขียนนวนิยายรักได้อยู่เสมอ

หมายเหตุ เรียบเรียงจากคอลัมน์ คน - ความคิด - ชีวิต - ผลงาน โดยเริงไชย พุทธโร (ถนนหนังสือฉบับที่ 7 เดือนมกราคม พ.ศ. 2530)

ภาคหนึ่ง

ดรรชนีนาง.....	1
ชื่อนาง.....	75
สัญญาของวิชฌ.....	103
ธนูทอง.....	130
รักเพื่อ.....	233
ทฤษฎีพิสูจนรัก.....	245
หากคิดจะรัก.....	258

ชายควรรักหญิงชนิดไหน.....266

จากนรี - ถึงนาริส.....275

บุหลันที่สระแก้ว.....301

เรือนหอ.....323

ครรชนินาง

นวนิยาย : พิมพ์ครั้งแรก
ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติรายสัปดาห์
พิมพ์ครั้งที่สอง โดยสำนักพิมพ์ 'บรรณาครม'
พิมพ์ครั้งที่สาม โดยสำนักพิมพ์ 'ประพาสต์น'
พิมพ์ครั้งที่สี่ โดยสำนักงานพิมพ์ 'อิงอร'
พิมพ์ครั้งที่ห้า โดยสำนักพิมพ์ 'โอเดียนสโตร'

ละคร : แสดงครั้งแรก ณ เวทีศาลาเฉลิมนคร
แสดงครั้งที่สอง เก็บเงินบำรุงการศึกษา
ณ เวทีหอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ละครวิทยุ : หนังสือพิมพ์ 'ชาติไทยอาทิตย์'
ส่งกระจายเสียง ทางสถานีวิทยุ
กรมประชาสัมพันธ์ ๒ ครั้ง

เป็นอันว่าในเวลา^{นี้} ฉันก็เป็นเจ้าอย่างคุณเหมือนกันนะนิรันดร์ แต่คุณอย่าเข้าใจว่าฉันภาคภูมิใจ ความเป็นเจ้าของฉันอยู่ที่คำ 'ดรซนนี่' ของแม่เท่านั้น และอาจจะเพียงที่นิ้ว 'ดรซนนี่' ของฉันแห่งเดียว ในที่อื่นฉันไม่รู้สึกว่า ฉันได้ความเป็นเจ้าได้เลย ยิ่งในความรู้สึก ฉันรู้ได้แน่ชัดว่าไม่มี เพราะว่าฉันยังรู้สึกว่า ฉันยังไม่มีใจเมตตา พอที่จะอภัยให้แก่ความทารุณ - โหดร้ายของคนที่ทำร้ายฉันบ้าง ไม่ว่าความโหดร้ายนั้นจะสลัก - แผลแก่ใจฉันมากมายเพียงใดก็ตาม

ความเป็นเจ้ากับความเป็นไพร่ อาจจะต่างกันตรงนี้เอง! แต่นิ้วฉันสิ เพราะว่ามันเป็น 'ดรซนนี่'....มันยังเป็นเจ้าตามแม่ มันไม่ยอมล้มทุกครั้งที่มีมองเห็นแผล ฉันเกรงว่าเลือดนี้จะไปนอนอยู่ในสายเลือดลูกฉัน ซึ่งบัดนี้จวนจะครบกำหนดคลอดออกมารับความเป็นกำพร้าพ่อในเวลาไม่กี่วันอยู่แล้ว ขณะที่บังเอิญฉันได้ข่าวว่ายินดีของคุณทางหนังสือพิมพ์ แต่ฉัน... คุณก็รู้ว่าคุณเป็นคนยาก กำพร้าพ่อ กำพร้าทุกๆ สิ่ง จะเสาะหาสิ่งใดมาเป็นของขวัญงานสมรสของคุณไม่ได้ จึงตัดนิ้วชี้ส่งมาให้เพื่อแสดงน้ำใจของผู้ที่เกิดมา เพื่อเสียทุกสิ่งให้คุณ

นิรันดร์!

คุณยังจำแผลที่กลางนิ้วชี้ในขวดนี้ได้อยู่หรือเปล่าคะ?

คืนนั้น

ศิริยุคลดูท่าทางหงุดหงิด กระวนกระวายมาตั้งแต่หัวค่ำ เดินไปเดินมาเข้าห้องโน้นออกห้องนี้แต่ลำพังอยู่เป็นเวลานานเหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง เป็นครั้งที่สามที่เธอมาหยุดยืนใกล้ๆ โต๊ะเครื่องแป้ง และอีกครั้งหนึ่งที่เธอดึงลิ้นชักออกมาจนสุดทุกๆ ชั้นตรวจดู สีน่ายิ่งเพิ่มความฉงนมากขึ้น

และเช่นเดียวกัน อีกคนหนึ่งก็ดูมีกิริยาคล้ายๆ กันนอนอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาด้านเฉลี่ยงห้อง รับลมจากแม่น้ำทางหน้าต่างบานใหญ่ซึ่งเปิดกว้าง แต่ทุกครั้งที่ลมโซยเข้ามา แทนที่จะทำให้คนทั้งสองรู้สึกเย็นสบาย กลับทำให้สีหน้าและท่าทางตรงกันข้าม

พร้อมๆ กับหม่อมเจ้านิรันดร์ฤทธิ์ ปิดหนังสือพิมพ์ ขว้างผลุงลงกับพื้น ลุกขึ้นยืน ศิริยุคลขณะที่ยืนหนึ่งอยู่ทางมุมห้องใกล้เตียงนอน บ่นขึ้นดังๆ

“คืนนี้เห็นจะนอนไม่ได้แน่ เพราะไ้ก่ลื่นบ้าง นี่แหละ”
หันหน้ามามองสามี “ไม่ได้กลื่นอะไรบ้างหรือเพคะ”

“นั่นซิ ตั้งแต่หัวค่ำมาแล้ว กำลังจะพุดอยู่ที่เดียว จะว่ามาจากข้างนอกก็ไม่เชิง บ้านเราอยู่ริมน้ำไม่มีอะไรสกปรกใกล้ๆ”

“กลืนเหมือนปลาเน่าเพคะ เหมือนตุๆ ขวนคลิ้นไล่ชอบกล” หม่อมสุตลมหายใจถี่ขึ้น ตีหน้าผู้ประกอบ

หม่อมเจ้านิรันดร์ฤทธิ์ย่นนาสิกสุตลมหายใจพุดพิดตามหม่อม “ฮืม! เหมือนหนูตายลักร้อยตัว”

“ยุว่า เหมือนปลาเค็มเน่ามากกว่า มันเหมือนตุๆ เค็มๆ นี่ เพคะ”

“เอา....ปลาเน่าก็ปลาเน่า” ตรัสคล้อยตามพลางเดินเข้ามาใกล้หม่อม “ต้องหาที่มามันให้พบ อาจจะมีหนูหรือจิ้งจกตุ๊กแกมานอนตายอยู่ในห้อง ไม่อย่างนั้นคืนนี้เห็นจะนอนไม่หลับนะยุ่นะ”

ทั้งสองช่วยกันรื้อลิ้นชัก ก็ลงค้นดูได้เพียง ซอกตู้หัวห้องก็ไม่พบสิ่งใดที่น่าจะเป็นที่เกิดของกลืนนี้ ขณะที่กำลังรื้อค้น กลืนตุๆ นั้นยิ่งเหม็นแรงขึ้นทุกที เมื่อศิริยุคลกลับมาเย็นข้างโตะเครื่องแป้งอีกครั้งหนึ่ง

“เคยมีเพื่อนชนๆ บ้างไหมเพคะ” หม่อมถามขึ้นลอยๆ

“เยอะเยอะ เพื่อนนั้นที่ไม่ค่อยชนไม่ค่อยจะมีเสียด้วยแต่ชนิดลิงไม่มีใครกินหมอเชษฐุ เจ้านี่เมื่ออยู่ที่โรงเรียนมัธยมด้วยกัน ถูกครูเขียนจนถึงห้องแปด” อธิบายสรรพคุณต่อ “จนแต่งงาน มีพระหน่อออกมาสอง ขาวยิ่งลิงหนักขึ้นเคยพบเมียเขาเล่าว่า บางทีถึงกับจูบเมียอวดพ่อตาก็เอา”

หม่อมไม่หัวเราะตามที่นิรันดร์ฤทธิ์ตั้งพระทัยจะเล่า

ให้ชนกลับทำหวัคิย่นหนักขึ้น เหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่ในใจ ขณะที่ตาจับมองอยู่ที่ห่อของประหลาด ส่งมาทางไปรษณีย์ จำหน้าห่อว่า “ของขวัญ” ถึงหม่อมเจ้านิรันดร์ฤทธิ์ธำรง ที่คนใช้นำมามอบให้เมื่อหลังอาหารค่ำ วางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งใกล้ๆ ตัว

“คงมีเพื่อนชนๆ ของเด็กพี่สักคนหนึ่ง ส่งปลาเค็มมาเป็นของขวัญแต่งงานให้เรา” หม่อมมหยิบห่อนั้นขึ้นมาแก้ดูทันที “แก้ดูนะเพคะ ยุคิดเจ้ากลิ้งนี่คงมาจากข้างใน ดุชิ... ใช้แน่แล้ว”

จริงดังคาด เมื่อศิริยุคลแกะรืบนัน ฉีกกระดาษห่อชั้นนอก เปิดหีบกระดาษแข็งชั้นสองออกกระดาษหนังสือพิมพ์เก่าๆ ที่ห่อชั้นในมีรอยหยาดน้ำเปียกซึมอยู่ทั่ว กลิ่นนั้นยิ่งเหม็นตลบห้อง คนทั้งสองต้องกลั้นหายใจ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นของที่อยู่ภายในให้ทันใจ หม่อมสวยของนิรันดร์ฤทธิ์รีบฉีกกระดาษหลายชั้นที่ห่อนั้นออก สิ่งที่อยู่ภายในทำให้ศิริยุคล และหม่อมเจ้านิรันดร์ฤทธิ์ถึงกับตกตะลึง

“ตาย” ศิริยุคลร้องกรีดสุดเสียง ขวดยบยอมตกจากมือ

“นิ้วทอง!” นิรันดร์ฤทธิ์ร้องครางเบาๆ เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในขวดนั้นถนัด รีบก้มลงเก็บซองจดหมายสีขาวเปียกน้ำที่หลุดออกจากห่อเมื่อขวดตกจากมือหล่นขึ้นมาถือไว้ หน้าของเขียนด้วยลายเส้นดินสอตัวโตกว่า “ของขวัญเฉพาะตัวเจ้าบ่าว”

ชนงนิรันดร์ฤทธิ์ขมวดเย็น แล้วสี่พัทตร์ก็ซัดลงเหมือน
ผีตายซาก

ขวดใบนั้น ดูเหมือนจะเป็นขวดเหล้าฝรั่งรุ่นเก่า
บรรจุน้ำเกลือเต็ม จุกไม้ก๊อกเก่าๆ อัดแน่นแต่ไม่ได้ลงครึ่งทับ
น้ำมีกลิ่นเหม็นจึงซึมเยิ้มออกมานอกจุกขวด นิ้วคนสี่ขาซิด เป็น
รอยตัดถึงโคนนิ้วจมนิ่งอยู่กันขวด เล็บซิดที่ปลายนิ้ว รีด
ยาวและแหลมเหมือนเล็บคิรียุคล

ห้องนอนของคูวิวาร์ใหม่เงียบกริบ เจ้าบ่าวเจ้าสาว
ผู้ผ่านชีวิตวิวาร์มาได้เพียงสิบกว่าวัน ได้แต่จ้องมองซึ่งกันและกัน
คิรียุคลมองนิรันดร์ฤทธิ์ ด้วยสายตาอันเต็มไปด้วยแววปริศนา
อีกฝ่ายหนึ่งเลื่อนลอย และตกตะลึง

“หมายความว่าอย่างไรกันเพคะ...นี่” ถามเสียงสั้นเครือ
“นิ้วมือผู้หญิงแน่ทีเดียว เล็กเรียวเล็บแหลมเปี้ยบออกอย่างนี้มี
รอยตัดใหม่ๆ ดองส่งมาให้ ไม่ใช่เรื่องที่เพื่อนตลกหยอก
ล้อกันเล่นเสียแล้ว”

เหลือบจุดจดหมายที่นิรันดร์ฤทธิ์กำไวแน่น “ขอขอบคุณ
นั้นหน่อย ยุคิดว่ายุควรรู้นะเพคะ”

“ดูก่อน” ตรัสอย่างขรึม กิริยาท่าทางของนิรันดร์ฤทธิ์
เปลี่ยนไปเป็นคนละคนในขณะนั้น พักตร์ธมิ่งทึ่งมองลายเส้น
ดินสอตัวโตบนหน้าซองอีกครั้งหนึ่ง

“ดูเหมือนจะเป็นของเฉพาะตัว”

“ยูคิดว่ คงจะกรุณาให้ยูรู้ มันไม่ใช่เรื่องธรรมดา”

“แต่ในขณะนี้ เราควรเคารพต่อความตั้งใจของเจ้าของจดหมาย ซึ่งเรายังไม่รู้ว่าเป็นใครก่อน” นีรันดร์ฤทธิ์ค้านสำเนียงแข็ง แต่แล้วก็รีบเปลี่ยนเป็นสำเนียงสำรวลคล้ายกับเผชิญกับเรื่องซน “ไม่ต้องตกใจไปหรอกน่ายู ฉันคิดว่าไม่เจ้ามอเซซซูกี่ใครสักคนหนึ่งในบรรดาพวกสืบทอดมงกุฏนั้นนะ มันคงรู้ข่าวการแต่งงานของเราเข้า พวกเราเดี๋ยวนี้อาจพลัดพรากกันไปอยู่คนละทิศละทาง วันงานก็มาไม่ครบ พวกนี้ชอบทำอะไรแผลงๆ เป็นปริศนามันมั่งถือว่ามันอยู่ไกล เราอาจจะตามไปเช็กกระบาลมันไม่ได้ ดีละ ....คอยอยู่ที่ประเดี๋ยวนะยูนะ”

นีรันดร์ฤทธิ์ พร้อมด้วยขวดน้ำดอก และจดหมายประหลาดเดินตรงเข้าห้องหนังสือส่วนองศ์ปิดประตูเงียบ ทั้งศิรียุคลไ่ว้ในห้องนอนในความกระวนกระวาย

ครั้งหนึ่ง.....เมื่อไม่นานมานี้.....

พลบค่ำ....ดวงตะวันสีแดงลับเหลี่ยมรูปพระจันทร์เต็มดวงทางฟากแหลมสน เขาเดินละแ่งงหินดินแดงเลียบทิวมะพร้าวและปาละเมาะ จากหมู่บ้านท่าเสามาจนถึงหมู่บ้านหัวเขาแดง

จนพ้นทิวเขาถึงลานทรายปากทะเลสาบ ก็ยังไม่พบเรือจ้างข้ามฟาก
แม้แต่ลำเดียว เสียงจักจั่นเรไรที่ระงมร้องเหมือนช่วยเร่งเวลา
พลบบยอดมะพร้าว และบยออดไม้เชิงเขา ยิ่งเพิ่มความวังเวง
และกระวนกระวายยิ่งขึ้น พื้นน้ำตอนทะเลสาบติดต่อกับ
ทะเลใหญ่ในเวลานั้น ทอดตาด้วยเงาเขียวรายเรียบด้วยผิว
สีน้ำเงินแก่พ้นจากปากอ่าว เป็นทะเลหลวงเว้งว้าง เรือรบหลวง
“สุโขทัย” ทอดสมอจอดนิ่งอยู่ระหว่างเกาะหนูเกาะแมว ตัดกับ
ฟ้าสีเทา และเมฆที่ถูกแสงสะท้อนจากดวงตะวันพลบย้อมเป็น
ส้มอ่อนๆ เป็นฉากตัดใบเรือสีขาว และสีปีกของหมูนกนางนวล
ให้เห็นเด่นชัดขึ้นบนขอบน้ำ ที่แหลมยื่นยาวของแหลมทราย
เรือบดสีครามแก่งจอตระอูอยู่บนหาดขาวริมดงสน เขา
พยายามส่งสัญญาณเรียกคนเรือด้วยการโบกผ้าเช็ดหน้าไปมา
หลายครั้งทางฟากโน้น แต่ระยะทางจากจุดทั้งสองอยู่ไกล
เกินไปสำหรับคนในเรือบดจะมองเห็น ประกอบด้วย ความ -
มืดสลัวเป็นม่านกำบัง ความพยายามของเขาจึงไร้ผล

ทางเว้งอ่าวลึกเข้าไปในดงมะพร้าวทางฟากฝั่งที่เขา
ยืนอยู่ชายหนุ่มยิ้มออกมาได้ทันทีที่เขาเหลือบมองเห็นกระท่อม
โอดเดี่ยวหลังหนึ่งปลูกอยู่ริมน้ำ มีเรือเบ็ดลำเล็กผูกอยู่กับเสาไม้
เขาริบสาวเท้าละปะละเมาะ เดินตรงไปยังกระท่อมน้อย่างร้อนรน

เมื่อมาถึงหน้ากระท่อม ซึ่งล้อมรอบด้วยดงมะพร้าว
สายตาของเขากวาดมองไปทั่ว กระท่อมนั้นสร้างด้วยไม้ไผ่ขัดแตะ

ลับประจักษ์เจวณจะพังอยู่รอมร่อ สุนัขสีดำตัวโตล่ำมโชนอนอยู่บนฟากซานเรือนท่าเสียงดัง

เขามองดูเรือเบ็ดล่ำเล็กที่ผูกอยู่กับเสากระท่อม
พลางร้องตะโกนว่า

“เจ้าของบ้านอยู่ไหม จะมาว่าจ้างเรือข้ามฟากหน่อย”

หยุดนิ่งรออยู่สักครู่ ก็ไม่มีเสียงตอบ หรือมีใครออกมาจากกระท่อมนั้น

“ข้างในมีคนอยู่หรือเปล่า” เขาร้องตะโกนอีกครั้งหนึ่ง
“จะมาขอว่าจ้างเรือข้ามฟากหน่อย”

เมื่อไม่มีเสียงตอบเป็นครั้งที่สอง นอกจากเสียงสุนัขเห่ากระชั้นถี่ หนุ่มแปลกหน้าในเครื่องแบบนายนาวาตรีแห่ง
รัฐนาวิ เกิดความรู้สึกเดือดดาลใจ เพราะมีควันไฟลอยมาจาก
รูฟาชัดตะ และเสียงถ่านไฟ ปะทุดังออกมา ซึ่งแสดงว่าข้างใน
มีคนอยู่ อย่างน้อยก็คนหนึ่ง

“หูหนวกหรือยังไงกันนะ เจ้าของบ้านนี่” เขาบ่นออกมาดังๆ “บ้าระย้า!”

คำพูดคำหลังหลุดออกมาด้วยความชินอันเป็นนิสัย
โดยที่ผู้พูดไม่ได้ตั้งใจ

สิ้นเสียง...เขาได้ยีนฟากไฟลั่น ทันใดนั้นบานประตู
ขัดตะหนักระท่อม ก็เปิดกว้างด้วยแรงผลักค่อนข้างแรงในหน้า
หนึ่งไหลออกมา

“ที่ว่าบ๊าระย่านะเห็นจะเป็นคุณนั่นแหละ มายืนตะโกน โหวกๆ อยู่ในบ้านในช่องเขา มีอะไรอะไรกัน”

ด้วยเสียงห้วน แต่หวานแจ้ว ดวงตาดำกลมจ้องมอง มายังชายแปลกหน้าอย่างตื่นเต้นแต่แฝงด้วยอำนาจ ชายหนุ่ม ผู้ซึ่งตะลึงมาตั้งแต่แรกที่เห็นหน้างานนี้ไหล่ออกมาจากประตู กระทั่งมาถึงตะลึงหนักขึ้น แล้วกลับเป็นฝ่ายนิ่งอึ้ง

“อ้อ จริงละ....นายทหารเรือ” เขาได้ยินเสียงรำพึง อย่างประซด “เคยวางอำนาจเสียจนเคยตัว จนนี้กว่าชาวบ้าน ก็เป็นกะลาสีลูกแถวของตัวไปหมด”

เธอก้าวออกมาจากกระท่อมยื่นส่งאותู่หน้าซานเรือน แคบๆ มือน้อยทั้งสองเท้าสะเอวอย่างท้าทายไม่หวั่นเกรง ขณะที่ ยืนพิศดูคนแปลกหน้าเอาซึ่งๆหน้า จากศีรษะจรดเท้า ครั้น เห็นสีหน้า และประกายนัยน์ตาชายหนุ่มเปลี่ยนไปไม่เหมือน เมื่อ แอบมองมาจากช่องฝาขัดแตะเมื่อสักครู่นี้ เขาโน้มกายชิดฝ่ามือ แตะกระบังหมวก

แสดงความเคารพอย่างนอบน้อมขณะที่ไปหน้างาน คมสันยิ้มละไมน้อยๆ เจ้านายสาวก็ลดสำเนียงกร้าวลงในทันที เช่นกัน

“คุณเรียกฉันออกมาทำไมคะ”

“จ๊ะ” เขารับ

“ก็ออกมายืนอยู่นี่แล้วไงล่ะ”

ยิ่งพิศวงหนักขึ้น เมื่อคลายจากอาการตกตะลึงในการที่เขาได้มาพบกับสิ่งที่ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีในสถานที่เช่นนี้ สารุ่นผู้มีสี่ริ้วร่างน้อย สวยสง่า ตาดำกลม วงหน้าผุดผ่อง ขยับเด่นอยู่ในเรือนผมดำยาว ปล่อยปลิวสยายถึงเอวเหมือนนางไม้ในนวนิยาย ออกมาจากกระท่อมลับประจักษ์ในชะเวิกอวรัมดงมะพร้าวเชิงเขา ลำเนียงพุดกังวานหวานอย่างลำเนียงชาวกรุงอย่างเขา ไม่ใช่เสียงแปร่งของชาวพื้นเมืองสงขลาดังที่เขาได้ยินปนอยู่เลย ทั้งหมดที่เขากำลังเผชิญอยู่นี้ เขาไม่อาจคิดไปได้ว่ามันไม่ใช่อย่างเขาฝัน ทั้งๆ ที่เขารู้สึกตัวดีว่า เขากำลังตื่นอยู่ในความจริง

“ขอโทษเถิด” พุดพलग หย่อนตัวลงบนแคร่ไม้ไผ่ หน้ากระท่อมอย่างเหนือระโยโดยไม่รอฟังคำเชื้อเชิญ “ผม.....อ้อ.....ฉันไม่นึกว่าคนที่อยู่ข้างในจะเป็นเธอ ไม่น่าเชื่อว่า จะมาพบ ‘เตีลมา’ ในอ่าวแหลมสน”

เขาพูดความตอนหลังเหมือนพูดกับตนเอง

หญิงสาวหัวเราะน้อยๆ เขาเห็นฟันขาวงามของเธอ เรียงรายเหมือนแถวมุกกลางกลีบกุหลาบแดง

“เตีลมา หรือใครๆ ที่นี้หรือที่ไหน ก็คงไม่ชอบเสียงหัดแถวทหารหรอก”

“ทำความเคารพต่อราชินีแห่งอ่าวแหลมสน” เขาแสวงตะเบ็งเสียงเหมือนเสียงหัดแถวทหารจริงๆ แต่ด้วยเสียงเบา

“วันทยาหัตถ์!”

แล้วตัวเขาเอง ก็ทำกิริยาตามเสียงของเขาเองอีกครั้งหนึ่ง เหมือนลูกแมวทำตามครูฝึก

“อ๊วยตาย” หญิงสาวร้อง พยายามกลั่นความขบขันไว้อย่างสุดกำลัง “อย่ามาทำเป็นกึ่งก่าเยาะฉันนะ”

“แฉะ.....วันทยาหัตถ์!”

“บอกว่าย่าเยาะ เดี่ยวฉินขึ้นมาจริงๆหอรก”

“อ้าว ตะก๊ยิงไม่ได้ฉินจริงหอรกหรือจ๊ะ”

“ฉินจริงทั้งนั้นแหละ เมื่อก่อนก็ฉิน คุณเยาะฉันก็ฉินอีก”

“ตามใจ แต่ฉันจะวันทยาหัตถ์จนเธอจะหายโกรธ ไม่เชื่อก็ลองดู เอ้า! แฉะ.....วันทยา.....หัตถ์!”

“หนวกหูนะ” แล้วก็เหลียวหน้าไปมองทางข้างในกระท่อม “พ่อนอนหลับอยู่ เดี่ยวตื่นขึ้นมาจะเกิดความ มีธุระจะทำข้างในเหมือนกัน .....หม้อข้าวจวนจะเดือด”

“หายฉินแล้วยัง?”

“ตอบมาหยกๆ แล้วลูบหลังจะหายเจ็บได้ทันทีหรือคะ”

เขายิ้มอย่างพอใจในกิริยาสนิทสนมกว่าเดิมของหญิงสาว

“คุณจะเอานิยมนิยายอะไรกับคนร้อนใจ” เขาชี้มือไปทางฟากแหลมทราย ที่เรือจอดจอดเกยหาดทรายรออยู่

“จะหาเรือจ้างข้ามฟากไปทางโน้น” เขาพูดต่อไป
“เรือบดที่ฉันให้มาคอยอยู่ทางโน้น จะกลับไปเรือใหญ่เมื่อ
หมดเวลา ฉันขึ้นไปทำแผนที่อ่าวบนยอดเขาแล้วลงมาไกล
แหวะดูคนหมู่บ้านทางโน้นเขาเล่นตีไก่พนันกันเสียเพลิน ไม่ทัน
นึกว่าพอล่าแถวนี้ไม่มีเรือจ้างข้ามฟาก หมู่บ้านคนก็ไม่มี แต่
ยังโชคดีที่มาพบเธอที่นี่”

“คุณต้องการเรือหรือคะ” หญิงสาวลงกะไดไม้ไผ่กลม
ลงมายืนอยู่ข้างเขา

“จะ ถ้าเธอกรุณา” เขาว่า “มีคนแจวใหม่ ฉันจะว่า
จ้างไปส่ง”

หญิงสาวนั่งอึ้ง ขมวดคิ้วน้อยๆ พูดเพิ่มพาสียงเบา
“พ่อก็มาเสียแล้ว นอนหลับไม่ได้สติ ฉันก็กำลังหุงข้าว”

“คนอื่นไม่มีหรือ...ผู้ชายๆ นะ”

“คุณก็เห็นอยู่แล้วนี่คะ อ่าวนี้ไม่มีหมู่บ้าน มีก็ที่นี่
แห่งเดียว มีฉันกับพ่อสองคนเท่านั้นในเชิงอ่าวนี้”

“สองคนเท่านั้นหรือ” เขาถามอย่างแปลกใจ

“ก็สองคนนะซิคะ”

“น่ากลัวออก” พูดแล้วก็หันมองสถานที่รอบๆ ใน
ความมืดโพล้เพล้ ทะเลเว้งว่างทางปากอ่าว น้ำเขียวในทะเลสาบ
เงาครี้มของป่ามะพร้าวรอบๆ บ้าน และเชิงเขาซึ่งเต็มไปด้วย
ป่าไม้เบญจพรรณ

“เปลี่ยวเหลือเกิน” เขาทำท่ากลัวประกอบ “ระวังเถอะ
นอนกลางคืนฉันจะปล้นเอาตัวเธอไป”

“จ้ำก็ไม่กลัว มาซิ ลองดูก็ได้ พ่อจะได้ปวดกระบาล
คุณตาย” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ “ว่าแต่คุณเถอะจะข้ามปากไป
อย่างไรกัน เดี่ยวเรือบคกลับไปเรือบคุณกลับไม่ได้แยะเลย”

“ไปไม่ได้ก็นอนเสียที่นั่นแทน ไม่เห็นกลัว”

“แน่!”

“นอนใต้ต้นมะพร้าวหรงน่า”

“หนาวตาย แถ่นี้ตกตึกน้ำค้างลงจัด ลิงยังหนาวเลย
ไม่เชื่อก็ลองถามมันดูซิอะ” เธอหัวเราะ และชี้มือไปทาง
ยอดมะพร้าว

เขาเหลือบมองแล้วสะดุ้งสุดตัว บนต้นมะพร้าวใหญ่
หลังกระท่อม ลิงเสนตัวโตขนาดเด็กเขื่อง กำลังนั่งอยู่บน
ทะลายมะพร้าวอ่อนจ้องมองเขาด้วยสายตาประสังข์ร้าย แยกเขี้ยว
ขาวทำท่าขู่ เสียงมันคำรามลั่นสะท้าน

“ลงมานี่ เจ้าจ๊อก” หญิงสาวก๊วกมือร้องเรียก แล้วพูด
กับชายหนุ่ม “มันเป็นเพื่อนที่จงรักภักดีของฉัน เมื่อพ่อไม่อยู่

เวลากลางวัน”

เจ้าลิงใหญ่โตโค่นมะพร้าวลงมาซ้าๆ เมื่อถึงพื้นดินก็
เต้นเหยียงๆ เข้ามาหา วางท่าเชื่องส่ายตามองคนแปลกหน้า
ไม่วาง มันส่งเสียงร้องขู่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อชายหนุ่มเขยื้อนตัวเข้า
มา ไกล่หญิงสาวโดยไม่ตั้งใจ แล้วทำท่าจะกระโจนเข้ามากัด

“จู้! ออย่า.....จ๊อก” เธอร้องห้ามรีบวิ่งไปจับคอมันไว้
ปล่อยให้มันกอดเอว มือเล็กจับหัวมันอย่างปราณี

“คุณอย่าเข้ามาไกล่ฉันนักซิคะ ถ้าไม่เอายกให้เจ้าจ๊อก
เล่นงาน ใครเข้าไกล่ตัวฉันไม่ได้ละ มันหวง.....”

“เป็นองครักษ์ที่น่าเกรงอยู่หรือ” เขาว่า “แต่ซึกอิจฉา
ลิงเสียแล้วซิ...เรา”

“อิจฉาลิง...แน่!”

“จู้ะ”

“อยากเป็นไหมคะ?”

“อยาก” เขาตอบ “เป็นลิงตัวนี้ดูที่จะดีกว่าเป็นคน
เพราะคุณเธอค่อนข้างจะปราณีมันมาก และมันมีโอกาสกอดเอว
เธอได้ ส่วนคน เพียงแต่จะเข้าไกล่ยังไม่ได้” แล้วหันไปพูด
กับลิง

“เฮ้ย...เจ้า.....อะไรนะ.....เจ้า.....จ๊อก.....แลกกันเอา
ไหมละ เดียวนี้แหละเอ็งมาเป็นตัวข้า ข้าจะขอไปอยู่แทนพี่เอ็ง
เอง”

“ไม่ยอมมะจ๊กกะนะ.....ข้ายังไม่รู้จักเขาเท่าไรเอง ซึ่งข้า
เลี้ยงมาแต่เล็กๆ”

เธอหันมายิ้มกับเขาอย่างท้าทาย.....เมื่อเจ้าจ๊กพยับ
หน้ารับ

“ลึงไม่ยอมคะ”

“เจ้าของยอมไหม?”

“ลึงยังไม่ยอมนี้คะ นี่....คน....เหมือนกับคุณ
คนแปลกหน้าแปลกถิ่น จะหาอะไรได้จากเขามากไปกว่า.....ไม่ตรี
จิตฉาบฉวยภายนอกเพียงชั่วครู่”

“ไม่เลว.....เตีลมาคนนี้คารมคมยิ่งกว่าเตีลมาของ
เออริงตัน”

“เพราะว่า เตีลมาคนนี้ไม่เชื่อ ว่าเออริงตันตัวจริง จะมี
ในโลกนี้ชั้คะ” หญิงสาวพูดต่อว่า “นั่นเป็นฝันดีของคอเรีลลิ
คนเดียว”

เขายิ่งพิศวงหนักขึ้น เมื่อฟังคำตอบหลักแหลมตอนนี้
ซึ่งส่อพินภูมิการศึกษาของผู้พูด จึงเพิ่มความเพ่งพิศจนหญิงสาว
ต้องหลบสายตาด้วยความกระดากอาย

“อย่าเสียเวลามองเลยคะ ฉันไม่มีวันจะกลายเป็น
เตีลมาขึ้นมาได้หรอก รูปร่างสั้ๆ อย่างนี้”

ฉันไม่ได้มองว่าเธอเป็นหรือไม่เป็น แต่มองดูว่าถ้า
เตีลมามีจริงๆ จะสวยสู้ครึ่งหนึ่งของเธอได้หรือไม่เท่านั้น”

ลิ่งใหญ่ซึ่งยืนเอียงคอทำท่าพิงเหมือนรู้ภาษามนุษย์
ส่งเสียงโหยกเป็นคำตอบแทนนางสาว ชายหนุ่มสะดุ้งสุดตัวอีก
ครั้งหนึ่ง ท่าทางของเขาทำให้หญิงสาวนึกขึ้นจนหัวเราะตัวเอง

“เห็นไหมคะ ลิ่งมันเตือนคุณว่า อย่าพูดเย้ยนาย
ของมันให้มากนัก จะเจ็บตัว”

เรไรรจากดงมะพร้าวส่งเสียงกระชั้นถี่ ขณะนี้ขอบฟ้า
ทางตะวันตกเปลี่ยนสีส้มและแดงคร่ำเป็นสีเรื่อของเลือด ตะวัน
สิ้นแสง สายัณห์ ความมืดเข้ามาคลุมบริเวณเงื้อมอย่างรวดเร็ว
หญิงสาวมองไปทางเรือนนอกอ่าวด้วยท่าทางกระวนกระวาย

“ถ้ามันชักนิยายอยู่อย่างนี้ คุณจะต้องนอนหนาว
ตายอยู่ใต้โคนมะพร้าวจริงๆ ฉันไม่รู้ด้วยนะ”

“จะอย่างไรได้” เขาพูดเสียงละห้อย “คนไม่มี
ญาติหรือใครๆ จะให้ที่อาศัยนอน ก็ต้องยอมทนเอาหน่อย”

ตาดำแจ้วแหวของหล่อนมองเขาด้วยแววประหลาด

“นี่จะนอนจริง ๆ หรือคะ.....โฮ้”

“ได้ที่จึงรู้ว่า “ถ้านอนเธอจะว่าอย่างไร?”

“จะเอาผ้าห่มมาให้ และให้ยืมเจ้าจ๊อกมานอนเป็น
เพื่อน”

“โอ๊ย!” เขาร้องเสียงดัง “เจ้าหมอนี่อย่าให้มาดีกว่า
ดูมันคอยจ้องแต่จะเล่นงานคอหอยฉันอยู่ตลอดเวลา”

“ทหารเรือกลัวลิ่งด้วยหรือคะ”

“ทหารเรือคนนี้ไม่เคยผูกมิตรกับสิ่ง นอกจากคน....”

หลังจากการมองใบหน้าหญิงสาว ตาจับอยู่กับส่วนที่
แคบที่สุดของปากทะเลสาบ เขามองดูสายน้ำเขียวในความมืด
อยู่ครู่หนึ่ง จึงรำพึงกับตัวเองในขณะที่มองดูนาฬิกาข้อมือ

“กว้างกว่าแม่น้ำเจ้าพระยาสองสามเท่าเท่านั้นไม่เห็น
ยี่หระ”

เขาหย่อนตัวลงนอนกับแคร่ไม้ไผ่ แล้วก็ลงแก้เชือก
ผูกเรือเก่า “ฝากอ้ายนี้กับเลื่อมหวกช่วยเก็บไว้ด้วยนะ พรุ่งนี้
เราค่อยพบกันใหม่”

“ตาย!” หญิงสาวร้องเบาๆ อย่างเปลือยตัว “นี่คุณ
คิดจะว่ายน้ำไปฝั่งโน้นอย่างนั้นหรือคะ”

“ก็คนเดินบนน้ำได้เมื่อไหร่เล่า”

“ไม่เอา.....เห็นไหมน้ำเขียวอื้อ...ลึกลับคะ แล้วก็.....

โธ้ย.....ไม่เอาละ .....ซุ่มจะตายไปตอนกลางอ่าว”

เธอวิ่งไปที่เรือเล็ก แก้วโซเรือ หันมาพยักหน้าเรียก
ชายหนุ่ม “ลงมาซิคะ ฉันจะไปส่ง....เร็ว!”

ชายหนุ่มยืนมองอย่างงงวย ในอากัปกริยาเปลี่ยน

แปลงนับปล้นของหญิงสาว ผู้ซึ่งในขณะนั้นเต็มไปด้วยกิริยา
ลุกลี้ลุกลน เขาเดินมาที่เรือ และถามด้วยความไม่แน่ใจว่า

“เธอจะไปส่งฉันนี่?”

“ค่ะ”

“ก็เธอกำลังหุงข้าว?”

“ช่างเถอะ ข้าวใหม่หุงเอาใหม่ได้ คนตายแล้วเกิด
ลำบากลงมาซิคะ เตียวพ่อตื่นขึ้นมาจะยาวความ”

ชายหนุ่มก้าวลงเรืออย่างว่องไว ในขณะที่เดียวกัน
หญิงสาวผู้คล่องแคล่วก็ไปยืนอยู่ท้ายเรือ จับแจวกระชับมือเขา
รีบลุกขึ้น

“ฉันแจวเอง โอ้.....เตี๋ยมา.....” เสียงของเขาสั่น
ด้วยความเอ็นดู และตื่นตันใจ

“ช่างเถอะ” เสียงดูๆ ดังขึ้นอีก พร้อมกับผลัก
หัวไหล่เขาให้หนึ่งลง “นายหนาแห่งรัฐนาวิอย่ามาลดเกียรติลงเป็น
นายหนาจ้างเลย ไปนั่งเถอะ”

“แม่คุณเถอะ....คนดี.....อย่าให้ฉันต้องนั่งทนดูนางฟ้า
แห่งอ่าวสงขลา แจวเรือให้ผู้ชายอกสามคอกนั่งสบายๆเลย
หลีกไป” เขาลุกขึ้นยืนแย่งแจวเรือจากหญิงสาว จับด้ามแจว
กำไวแน่น เรือเบ็ดลำเล็กโคลงเอียงวูบไปวูบมา จนน้ำเข้าเรือ

“เตี๋ยผลักตกน้ำเลย บอกว่าไม่ต้อง ไม่ต้อง” ตาดำ
ขลบบ้องชายหนุ่มด้วยแววดู “ไปนั่งหัวเรือหนึ่งๆ ไม่อย่างนั้นก็

เทญเสตจลงไปนอนตางน้ำค้ำงอยู่ใต้ต้นมะพร้าวเถอะ อย่าไป
กันเลย”

จะเป็นด้วยอำนาจประหลาดที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงหวาน
ดุ และตาตำลัษผู้้น หรือจะเป็นด้วยเขาเคยผ่านทะเลมาหลาย
ย่านน้ำ มือเคยดำนกระด้างเพราะจับกรรเชียงเรือ แต่ไม่เคย
จับด้ามแจวเลยแม้แต่ครั้งเดียวในชีวิต อย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม
ผลสุดท้ายปรากฏว่านายนาวตรีหนุ่มแห่งรัฐนาวีค่อยๆ ประคอง
ตัวมานั่งนิ่งอยู่ทางหัวเรือเบ็ดล่ำเล็ก ปลอ่ยให้เรือพุ่งออกจากฝั่ง
ด้วยฝีแจวจากน้ำแรงหญิงสาวสวย จนเรือแหวกน้ำเอื่อยๆ
มาทางท้ายเรือ ตาประสานกับสายตาหญิงสาว ซึ่งกำลังจ้อง
มองเขาอยู่ก่อนแล้วในความมืดโพล้เพล้ หญิงสาวสะดุ้งรับหลบ
สายตา แล้งมองดูท้องฟ้า กิริยาเอียงอายของเธอเป็นท่าที่สวยงาม
ที่สุดที่เขาได้เคยเห็นมา

“ท้องฟ้าเวลาพลบค่ำ เธอจะมองมันทำไมกัน” เขาพูด
ขึ้นมาลอยๆ “ถ้าเธอรักจะมองก็ควรมองในเวลาใกล้รุ่งแต่ถึง
อย่างไร เธอก็จะหาตัวรุ่งไม่พบหรอก เพราะว่าดาวรุ่งนั้น
หลบซ่อนมาอยู่ในดวงตาเธอเสียแล้ว”

หญิงสาวหลบสายตาจากฟ้า ก้มลงมองพื้นน้ำซึ่งเป็น
ประกายใสเมื่อกระทบใบแจว

“ถึงมองน้ำก็เถอะ เธอจะผิดหวังอีก มีประโยชน์อะไร
ที่เธอจะเสียเวลาไปค้นหาประกายเพชรจากหยาดน้ำทะเล

รวบวรรณกรรมรักอบตะ แด่วิไลฉายรักอบตะของอิงอร

นามปากกา อิงอร

เปรียบประดุจอักขรมณีที่ประดับวงการวรรณกรรมไทย
ด้วยฝีมือการประพันธ์ที่หาใครเทียมยาก
เป็นที่ยอมรับในหมู่นักเขียนร่วมสมัย เช่น
ยาขอบ, ศรีบูรพา, นาคะประทีป, นายตำรา ณ เมืองใต้
สด ภูมโนโรหิต, วรรณสิทธิ์ และ เหม เวชกร

ในอดีต อิงอร เป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องด้านการใช้ภาษา
ที่ทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ ผลงานของอิงอรเป็นตัวแทน
ของนวนิยายจากยุคอดีตที่ยังคงคุณค่าบนชั้นหนังสือในยุคปัจจุบัน

หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับ
นักเรียน นักศึกษา หรือผู้ที่สนใจศึกษาวิวัฒนาการ
ของวรรณกรรมไทย ซึ่งนวนิยายของอิงอรเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน
ทั้งทางด้านภาษา สังคม และวัฒนธรรม
นวนิยายของอิงอรถือเป็นพื้นเพื่องสำคัญที่ผลักดันให้เกิด
นวนิยายจากนักเขียนมือใหม่ในรุ่นต่อมา

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

หมวดนวนิยาย

